

Repertoriumnummer 2026/
Datum van uitspraak 12 februari 2026
Rolnummer 2024/AB/859
Beslissing waartegen beroep 24/7/A Nl. arbeidsrechtbank Brussel 28 oktober 2024

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

Zevende kamer

arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art.580, 2° Ger. W.)

V. O.,

appellante,
vertegenwoordigd door mevrouw A. S., syndicaal afgevaardigde van de Algemene Centrale ABVV, met kantoren te 1000 BRUSSEL, Watteeustraet 2, houder van een schriftelijke volmacht

tegen:

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING (hierna: “**RVA**”), openbare instelling, ON 0206.737.484, met kantoren te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 7, geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. K. V., advocaat te 1800 VILVOORDE,

I. De feiten

De relevante feiten werden door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel correct als volgt samengevat op pagina 3 en 4 van het vonnis zodat het arbeidshof deze integraal herneemt:

“Mevrouw V. vroeg uitkeringen aan als volledig werkloze vanaf 16 december 2021. De adviserende arts van het ziekenfonds oordeelde immers dat zij vanaf deze datum arbeidsgeschikt was. Mevrouw V. heeft deze beslissing aangevochten bij de Franstalige arbeidsrechtbank Brussel.

Zij werd toegelaten tot het recht op voorlopige uitkeringen bij brief van 14 februari 2022.

Op 28 april 2023 heeft de Franstalige arbeidsrechtbank Brussel mevrouw V. in het gelijk gesteld en voor recht gezegd dat zij arbeidsongeschikt was in de zin van artikel 100, §1 van de Ziekteverzekeringswet vanaf 16 december 2021.

Met brieven van 1 augustus 2023, 13 september 2023 en 25 september 2023 heeft de RVA aan mevrouw V. gevraagd om een kopie van het vonnis van de Franstalige arbeidsrechtbank Brussel te mogen ontvangen.

Op 28 augustus 2023 heeft mevrouw V. aan de RVA geantwoord dat zij nog geen kopie van het vonnis had ontvangen.

Uiteindelijk heeft mevrouw V., met een e-mail van 12 oktober 2023, een kopie van het vonnis bezorgd aan de RVA. Zij voegde bij haar antwoord een kopie van de brief van haar vakbond van 10 oktober 2023, die haar vertegenwoordigd had in de procedure voor de Franstalige arbeidsrechtbank Brussel.

Met een beslissing van 12 december 2023 heeft de RVA besloten om:

- mevrouw V. uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 16 december 2021 (art. 60 en 62 Werkloosheidsbesluit)
- de uitkeringen die zij ontvangen had van 16 december 2021 tot en met 30 november 2023 terug te vorderen (art. 169 en 170 Werkloosheidsbesluit)
- haar uit te sluiten vanaf 15 november 2023 omdat zij het werk moest hervatten (art. 44 Werkloosheidsbesluit).

Het bedrag van de terugvordering werd vastgesteld op 35.109,92 euro (C31.2 bis van 13 december 2023 voor de periode van 16 december 2021 tot en met 14 november 2023). Van dit bedrag heeft het ziekenfonds Partenamut 26.2984,55 euro terugbetaald. Mevrouw V. heeft zelf 17,34 euro terugbetaald.

Op 2 januari 2024 heeft mevrouw V. het gedinginleidend verzoekschrift neergelegd.

Op 21 mei 2024 werd er een bijkomende terugvordering C31.2 bis opgesteld voor de periode van 15 november 2023 tot en met 30 november 2023 voor een bedrag van 777,48 euro."

II. Het bestreden vonnis

De zaak die mevrouw V. op 2 januari 2024 had aanhangig gemaakt, werd bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel ingeschreven onder het nummer AR 24/7/A.

Mevrouw V. vorderde voor de arbeidsrechtbank (cf. gedinginleidend verzoekschrift, bij gebrek aan conclusie):

- *"het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren;*
- *de beslissing van de RVA dd. 8 september 2023 (sic) te annuleren;*
- *de RVA te veroordelen tot de kosten van het geding.*

Hierbij voeg ik:

- *de kennisgeving van de beslissing dd. 12 december 2023;*
- *mijn wettelijke volmacht;*
- *de inventaris van de stukken."*

De verwijzing naar een beslissing van 8 september 2023 blijkt duidelijk een materiële vergissing. Uit het verzoekschrift en de bijgevoegde stukken blijkt dat de beslissing van 12 december 2023 bedoeld wordt. De arbeidsrechtbank heeft de vordering ook in die zin geïnterpreteerd.

Met een conclusie die werd neergelegd op 31 juli 2024 stelde de RVA een tegenvordering in:

“Eiser te veroordelen tot terugbetaling aan concluant van het bedrag van € 35.109,92, waarbij de reeds ontvangen bedragen in mindering dienen te worden gebracht.”

Met een “tweede conclusie” die werd neergelegd op 30 september 2024¹ vorderde de RVA uiteindelijk het volgende:

- *“De vorderingen van eiser ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;*
- *De tegenvordering van concluant ontvankelijk en als volgt gegrond te verklaren:*

Dienvolgens:

- *De administratieve beslissing als de terugvorderingsbeslissing van 12 december 2023 te bevestigen;*
 - *De terugvorderingsbeslissing van 21/05/2024 te bevestigen*
 - *Eiser te veroordelen tot terugbetaling aan concluant van het bedrag van € 8811,37 en dit voor de periode 16/12/2021 tot 31/10/2023*
 - *Eiser te veroordelen tot terugbetaling aan concluant van het bedrag van € 777,48 voor de periode 15/11/2023 tot 31/11/2023.*
- *Kosten als naar recht.”*

Met een vonnis van 28 oktober 2024 besliste de arbeidsrechtbank het volgende:

“Na eensluidend mondeling advies van A. Roegiers, substituut-arbeidsauditeur, beslist de rechtbank in eerste aanleg en op tegenspraak wat volgt.

De vordering van mevrouw V. is ontvankelijk, maar slechts gedeeltelijk gegrond.

De rechtbank bevestigt de bestreden beslissing van 12 december 2023, behalve in zoverre deze beslissing mevrouw V. uitsluit van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 15 november 2023.

¹ Zie vermeldingen in het vonnis (p. 2 en p. 3)

De tegenvordering van de RVA is ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond, zoals hierna bepaald.

De rechtbank veroordeelt mevrouw V. tot de betaling aan de RVA van 8.794,03 euro voor de periode van 16 december 2021 tot en met 14 november 2023. Voor het overige is de tegenvordering ongegrond.

De rechtbank veroordeelt de RVA tot de kosten van het geding, die omvatten (art. 1017, tweede lid en 1018 Ger. W. en wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand):

- *24,00 euro bijdrage die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.”*

III. De vorderingen in hoger beroep

III.1

Met een verzoekschrift dat op 31 december 2024 op de griffie van het arbeidshof te Brussel werd ontvangen, tekende mevrouw V. hoger beroep aan tegen dit vonnis.

Mevrouw V. vordert in graad van beroep (cf. verzoekschrift tot hoger beroep, bij gebrek aan conclusie):

“Het hoger beroep van verzoekster ontvankelijk en gegrond te horen verklaren.

Het in eerste aanleg gewezen vonnis gedeeltelijk teniet te horen doen en, hervormend, de oorspronkelijke vordering van verzoekster inzake de bestreden beslissing van 12 december 2023 te annuleren, behalve in zoverre deze beslissing mevrouw V. uitsluit van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 15 november 2023 alsook de RVA te veroordelen tot de kosten van het geding.”

III.2

Volgens de “conclusie in graad van beroep” die door de RVA op 28 februari 2025 werd neergelegd, vraagt de RVA:

- *“Het hoger beroep van appellante onontvankelijk te verklaren wegens laattijdigheid;*

In ondergeschikte orde:

- *Het vonnis a quo integraal te bevestigen;*
- *Appellante te veroordelen tot terugbetaling van een bijkomend bedrag van € 1.342,67, conform de terugvorderingsbeslissing C31.2bis van 19 november 2024;*

- *De kosten om te slaan wegens tergend en roekeloos hoger beroep.”*

IV. De procedure voor het arbeidshof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 11 december 2025, waarbij de partijen de gelegenheid kregen hun standpunt uiteen te zetten, waarna de debatten werden gesloten. Mevrouw Nathalie Van den Brande, Advocaat-generaal, heeft vervolgens op deze zitting een mondeling advies gegeven, waarop door geen van de beide partijen nog gerepliceerd werd. De zaak werd daarna in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 15 januari 2026. Op 15 januari 2026 werd de uitspraak verdaagd naar 12 februari 2026.

Het hof heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het bestreden vonnis;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van dit hof op 31 december 2024;
- de conclusie en de stukken die neergelegd werden namens de RVA².

Het hof heeft toepassing gemaakt van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

V. De beoordeling van het geschil door het arbeidshof

V.1. Het hoger beroep van mevrouw V.

De RVA voert in zijn conclusie van 28 februari 2025 in de eerste plaats aan dat het hoger beroep van mevrouw V. onontvankelijk is wegens laattijdigheid nu er maar met een verzoekschrift dat op 31 december 2024 bij het arbeidshof werd neergelegd, hoger beroep werd aangetekend tegen het vonnis van 28 oktober 2024.

Beoordeling door het arbeidshof:

Overeenkomstig art. 1051 Ger.W. bedraagt de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen een vonnis, één maand, te rekenen vanaf de betekening van het vonnis of de kennisgeving ervan overeenkomstig art. 792, tweede en derde lid Ger.W. De kennisgeving is van toepassing voor “*de zaken opgesomd in art. 704 §2*”. In de opsomming in dit art. 704 §2 Ger.W. is onder andere art. 580, 2° Ger.W.³ opgenomen dat de geschillen betreft inzake de rechten en verplichtingen van werknemers welke voortvloeien uit o.a. de wetgeving inzake werkloosheid. Overeenkomstig art. 792, tweede lid Ger.W. wordt voor dergelijke zaken het

² Voor mevrouw Vasil werden geen conclusies of stukken ontvangen.

³ Samen te lezen met 580, 1° Ger.W.

vonnis binnen de acht dagen bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de partijen. Overeenkomstig art. 53bis, 1° Ger.W. begint, wanneer de kennisgeving gebeurd is bij gerechtsbrief, de beroepstermijn te lopen vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde. De vervalddag is in de termijn begrepen. Is de vervalddag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (art. 53 Ger.W.). Wanneer de termijn binnen de gerechtelijke vakantie begint te lopen en ook verstrijkt, wordt hij verlengd tot de 15de dag van het nieuwe gerechtelijk jaar (art. 50 Ger.W.). Tevens bepaalt art. 47bis, tweede lid Ger.W. dat *“wanneer het in artikel 780/1 bedoelde informatieblad ontbreekt, (...) de termijn om een rechtsmiddel aan te wenden geen aanvang (neemt). Hetzelfde geldt indien de informatie in het informatieblad onvolledig of onjuist is, op voorwaarde dat de onvolledigheid of onjuistheid de partij te goeder trouw had kunnen misleiden.”*

De betwisting ten gronde tussen de partijen betreft een zaak die wordt opgesomd in art. 704, § 2 Ger.W. Het geschil ten gronde tussen mevrouw V. en de RVA gaat immers over de uitsluiting van mevrouw V. van het recht op werkloosheidsuitkeringen door de RVA vanaf 16 december 2021 en de daarmee samenhangende terugvordering van door mevrouw V. ontvangen werkloosheidsuitkeringen. Dit betekent dat overeenkomstig art. 792, tweede en derde lid Ger.W. het vonnis met een gerechtsbrief ter kennis gebracht moet worden van de partijen. Uit het dossier van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel blijkt dat dit ook effectief gebeurd is. Het vonnis van 28 oktober 2024 werd op 30 oktober 2024 met een gerechtsbrief opgestuurd aan de partijen, waaronder mevrouw V. Hieruit blijkt ook dat de kennisgeving het vereiste informatieblad bevatte. De informatie opgenomen in dit informatieblad lijkt juist en volledig.

Het adres dat door de arbeidsrechtbank gebruikt werd voor het verzenden van de gerechtsbrief was het adres waarop mevrouw V. op dat ogenblik stond ingeschreven en nog steeds ingeschreven is. Uit het dossier van de arbeidsrechtbank blijkt eveneens dat deze gerechtsbrief op 31 oktober 2024 werd aangeboden op dit adres en daar in ontvangst werd genomen⁴.

Aangezien de gerechtsbrief werd aangeboden en afgegeven op de woonplaats van mevrouw V. op 31 oktober 2024 en deze het informatieblad bevatte dat mevrouw V. correct kon informeren, is overeenkomstig art. 53bis, 1° Ger.W. de beroepstermijn van 1 maand beginnen lopen op 1 november 2024 om in principe 1 maand later te verstrijken op 30 november 2024. Dit was echter een zaterdag zodat de vervalddag verschoof naar 2 december 2024. Mevrouw V. had zodoende tot en met 2 december 2024 de tijd om hoger beroep aan te tekenen tegen het vonnis.

⁴ De gedateerde en ondertekende “blauwe kaart” bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de arbeidsrechtbank.

Het is echter maar op 31 december 2024 dat er bij het arbeidshof te Brussel een verzoekschrift werd neergelegd waarmee namens mevrouw V. hoger beroep wordt aangetekend tegen dit vonnis. Dit is ontegensprekelijk ná het verstrijken van de beroepstermijn. De termijn van één maand om hoger beroep aan te tekenen, is voorgeschreven op straffe van verval (art. 860, 2de lid Ger.W.). Omwille van overmacht kan de beroepstermijn evenwel opgeschort worden zolang de overmacht bestaat. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een omstandigheid buiten de wil van de appellant die hij niet heeft kunnen voorzien, noch kunnen voorkomen (zie en vgl. Cass. 8 april 2009, *Arr.Cass.* 2009, 1010). Wanneer overmacht zich voordoet in de loop van een vervaltermijn, wordt die termijn slechts verlengd met de tijd die nodig is om te handelen en niet met die welke overeenstemt met de duur van de verhindering (zie en vgl. Cass. 24 september 2012, *Arr.Cass.* 2012, 2014). Er ligt niets voor dat toelaat om enige overmacht aan te nemen in hoofde van mevrouw V.

Het hoger beroep van mevrouw V. is zodoende laattijdig ingesteld en daarom niet ontvankelijk (of met andere woorden: onontvankelijk).

V.2. De tegenvordering van de RVA

In de conclusie die de RVA in graad van beroep neerlegde op 28 februari 2025 vraagt de RVA om: *“Appellante te veroordelen tot terugbetaling van een bijkomend bedrag van € 1.342,67, conform de terugvorderingsbeslissing C31.2bis van 19 november 2024”*.

Beoordeling door het arbeidshof:

Een tegenvordering is een tussenvordering die de verwerende partij instelt om tegen de eiser een veroordeling te doen uitspreken (art. 14 Ger.W.).

Hetgeen de RVA vraagt in de conclusie van 28 februari 2025 betreft dergelijke tegenvordering. Dat deze vordering in het zgn. “gevraagde beschikkende gedeelte van het vonnis” is opgenomen als tweede gedachtestreepje onder “In ondergeschikte orde” doet geen afbreuk aan het feit dat het gaat om een op zichzelf staande tegenvordering. Een conclusie moet immers als een geheel gelezen worden (net zoals vonnissen en arresten). Uit het corpus van de conclusie blijkt duidelijk dat de RVA -naast de titel die het vonnis van 28 oktober 2024 hem reeds verleende voor een bedrag van 8.794,03 euro- een bijkomende titel wenst te bekomen voor een bedrag van 1.342,67 euro.

De tegenvordering is autonoom ten aanzien van de reeds door de eiser ingestelde vordering. Dit betekent dat de toelaatbaarheid van de tegenvordering niet afhangt van de toelaatbaarheid van de reeds door de eiser ingestelde vordering. Evenmin hangt zij af van de geldigheid van de akte waarmee de eiser die vordering instelde. (zie en vgl. S. MOSSELMANS, Commentaar bij art. 14 Ger.W., OGR – Afl. 65, in het bijzonder p. 39 en de daar aangehaalde rechtspraak in X., *Gerechtigd recht. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van*

rechtspraak en rechtsleer). Dit betekent dat de niet-ontvankelijkheid van de hoofdvordering de ontvankelijkheid van de tegenvordering niet beïnvloedt.

Art. 807 Ger.W. bepaalt dat een eiser zijn vordering kan uitbreiden of wijzigen middels een op tegenspraak genomen conclusie op voorwaarde dat het voorwerp van de uitgebreide of gewijzigde vordering een feitelijke grondslag vindt in de inleidende akte.

Krachtens art. 1042 Ger.W. gelden de art. 14 en 807 Ger.W. ook in hoger beroep. Hieruit volgt dat:

- een tegenvordering een autonoom karakter heeft in die zin dat ze niet moet voldoen aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden van art. 807 Ger.W., die als zodanig enkel gelden voor de eiser die zijn vordering uitbreidt of wijzigt;
- de voor het eerst in hoger beroep ingestelde tegenvordering evenwel, omwille van de wapengelijkheid van procespartijen en hun verplichting tot loyale procesvoering, feitelijk verband moet houden met een voor de eerste rechter ingestelde vordering.

(zie en vgl. Cass. 19 maart 2021, C.20.0333.N en Cass. 6 maart 2025, C.24.0157.F, beide te raadplegen via <https://juportal.be>)

Het feit dat het hoger beroep van mevrouw V. niet ontvankelijk is wegens laattijdigheid heeft dus geen belang voor de ontvankelijkheid van de tegenvordering van de RVA.

Hetgeen door de RVA in graad van beroep middels zijn tegenvordering bijkomend gevraagd wordt, staat ontegensprekelijk in feitelijk verband met de bij de eerste rechter door mevrouw V. aanhangig gemaakte vordering en met de oorzaak daarvan, evenals met de door de RVA reeds voor de eerste rechter ingestelde tegenvordering. De RVA vraagt middels zijn conclusie van 28 februari 2025 immers om mevrouw V. in graad van beroep bijkomend te veroordelen tot terugbetaling van een bedrag van 1.342,67 euro overeenkomstig het document C31.2bis opgesteld op 19 november 2024. Uit het bijgevoegde terugvorderingsblad blijkt dat het gaat om een bijkomende terugvordering voor de periode 2 januari 2023 tot en met 14 november 2023. Met zijn beslissing van 12 december 2023 beval de RVA mevrouw V. om de uitkeringen die zij had ontvangen van 16 december 2021 tot en met 30 november 2023 terug te betalen. Deze beslissing werd door de eerste rechter grotendeels bevestigd, weze het dat de eerste rechter de terug te betalen periode beperkte tot en met 14 november 2023. Dit vonnis is definitief aangezien het hoger beroep dat mevrouw V. hiertegen aantekende, niet ontvankelijk is en de RVA geen incidenteel beroep aantekende⁵. Uit het terugvorderingsblad blijkt dat het gevorderde bedrag betrekking heeft op onterecht ontvangen uitkeringen die nog niet inbegrepen waren in de becijfering van de terugvordering zoals die werd voorgelegd aan de eerste rechter. Met name blijkt uit het terugvorderingsblad dat voor een aantal maanden (nl. april 2023, mei 2023, juli 2023 en augustus 2023) meer werkloosheidsuitkeringen werden betaald aan mevrouw V. dan het

⁵ Dergelijk incidenteel beroep zou overigens ontoelaatbaar zijn (zie art. 1054, 3de lid Ger.W.: Het incidenteel beroep kan echter niet worden toegelaten wanneer het hoofdberoep nietig of laattijdig wordt verklaard.)

bedrag waarvan werd uitgegaan in de eerdere becijfering. Tenslotte betreft dit terugvorderingsblad nog de werkloosheidsuitkeringen die onterecht ontvangen werden voor de periode 1 november 2023 tot en met 14 november 2023. Deze periode werd teruggevorderd in de beslissing van 12 december 2023, maar was nog niet opgenomen in de eerste becijfering van de terugvordering (het bedrag van 35.109,92 euro heeft enkel betrekking op de periode december 2021 – oktober 2023).

De tegenvordering van de RVA is ontvankelijk en gegrond.

Mevrouw V. wordt bijkomend veroordeeld tot terugbetaling van een bedrag van 1.342,67 euro aan de RVA.

VI. De kosten van het geding in graad van beroep

De RVA voert aan dat mevrouw V. op roekeloze wijze hoger beroep heeft ingesteld en vraagt om de kosten om te slaan.

Art. 1017, 2de lid Ger.W. voorziet:

“Behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is, wordt de overheid of de instelling, belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in de artikelen 579, 6°, 580, 581 en 582, 1° en 2°, ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk, steeds in de kosten verwezen.”

Een geding kan een tergend of roekeloos karakter hebben wanneer een partij de bedoeling heeft nadeel te berokkenen aan de andere partij of haar recht om in rechte op te treden uitoefent op een wijze die kennelijk de grenzen overschrijdt van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en zorgzaam persoon (zie en vgl. Cass. 23 juni 2017, C.15.0351.N, <https://juportal.be>).

Uit niets blijkt dat mevrouw V. met haar laattijdig hoger beroep de bedoeling had om nadeel te berokkenen aan de RVA. Evenmin wordt door de RVA afdoende aannemelijk gemaakt dat mevrouw V. haar recht om in rechte op te treden, heeft uitgeoefend op een wijze die kennelijk de grenzen overschrijdt van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en zorgzaam persoon. Het beroep was inderdaad laattijdig, doch dit enkele gegeven volstaat niet om te besluiten tot het tergend en roekeloos karakter ervan. Nadat de RVA in zijn eerste conclusie had aangevoerd dat het hoger beroep tergend en roekeloos was, werd er namens mevrouw V. niet meer geconcludeerd en wat betreft de door de RVA aangevoerde onontvankelijkheid gedroeg zij zich op de zitting van 11 december 2025 uitdrukkelijk naar de wijsheid van het hof. Hoewel dit in principe een betwisting is, houdt dit tevens in dat men voor die betwisting geen nuttige argumenten aan te voeren heeft.

Om die reden is het arbeidshof van oordeel dat niet dient afgeweken te worden van het principe zoals voorzien in art. 1017, 2de lid Ger.W. en is het arbeidshof van oordeel dat de RVA dient veroordeeld te worden door de kosten.

Aangezien mevrouw V. wordt bijgestaan door een vertegenwoordiger van haar vakorganisatie heeft zijn geen recht op een rechtsplegingsvergoeding. Zodoende wordt enkel de bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand ten laste gelegd van de RVA.

VII. De beslissing van het arbeidshof

Na mondeling advies van mevrouw N. V., Advocaat-generaal en om de redenen hierboven uiteengezet, beslist het arbeidshof het volgende:

Het hoger beroep van mevrouw V. is niet ontvankelijk.

De tegenvordering van de RVA is ontvankelijk en gegrond.

Mevrouw V. wordt bijkomend veroordeeld tot terugbetaling van een bedrag van 1.342,67 euro aan de RVA.

Het arbeidshof veroordeelt in overeenstemming met art. 1017, 2de lid Ger.W. de RVA tot de kosten van het geding in hoger beroep, zijnde enkel de bijdrage van 24,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, verschuldigd voor de procedure in hoger beroep.

Dit arrest wordt gewezen en ondertekend door:

A. G., raadsheer

L. P., raadsheer in sociale zaken, werkgever

E. D., raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende

Bijgestaan door I. M., griffier

en uitgesproken op de openbare zitting van 12 februari 2026 van de 7de kamer waar aanwezig waren:

A. G., raadsheer

I. M., griffier